

SESSION 2009

**CONCOURS EXTERNE
DE RECRUTEMENT DE PROFESSEURS CERTIFIÉS
ET CONCOURS D'ACCÈS À LA LISTE D'APTITUDE**

Section : LANGUES VIVANTES ÉTRANGÈRES
HÉBREU

ÉPREUVE DE TRADUCTION

Durée : 5 heures

L'usage de tout ouvrage de référence, de tout dictionnaire et de tout matériel électronique est rigoureusement interdit.

Le thème et la version sont à rédiger sur des copies distinctes. La seconde copie sera insérée dans la première.

Dans le cas où un(e) candidat(e) repère ce qui lui semble être une erreur d'énoncé, il (elle) le signale très lisiblement sur sa copie, propose la correction et poursuit l'épreuve en conséquence.

De même, si cela vous conduit à formuler une ou plusieurs hypothèses, il vous est demandé de la (ou les) mentionner explicitement.

NB : Hormis l'en-tête détachable, la copie que vous rendrez ne devra, conformément au principe d'anonymat, comporter aucun signe distinctif, tel que nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé comporte notamment la rédaction d'un projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de signer ou de l'identifier.

Tournez la page S.V.P.

Version

כל מה שראיתי בארץ באותם ימים מילא אותי בשאלות, אבל לא שאלתי אף אחד. כולם היו טרודים מאוד. לאבא בכלל לא היה זמן, כל היום עבד. אמא היתה מטופלת בתינוקות, את סבא היה אפשר לשאול רק שאלות ברמב"ם או באבן עזרא, את דוד ג'אקו עניינו רק חידות במתמטיקה וסיפורים של עגנון, ואת חבורת הילדים של השכונה עניינו דברים אחרים בכלל, אינדיאנים ופנדרות. את כל השאלות טמנתי בליבי. באותם ימים חשבתי משום מה שכל דבר צריך להתברר מעצמו.

בעיקר התפלאתי על פרקש. לא עמדתי על טיבו. הוא נראה באמצע שנותיו, זריז, מלא חיים וכוח ופניו פני ילד תמים. מאוד התמיה אותי המבט שבעיניו. מוזר היה. פניו היו סמוקות ונראות כשוחקות אבל עיניו נוגות. לא ידעתי לפרש אותן.

פרקש הבחין בי, ניגש אלי ושאל אותי בחיבה: מה למדת היום? משנה, אמרתי, בתלמוד-תורה של הרב לויכטר, מסכת בבא מציעא... אתה מכיר אותו? שאלתי בהתרגשות, את הרב לויכטר, המנהל שלנו? לפני שהספיק לענות לי מיהרתי לספר: וגם התחפשתי לקאבוי לכבוד ראש חודש אדר, והרב לויכטר, המנהל, לא הכיר אותי. כל-כך שמחתי. כמעט אף אחד לא הכיר אותי, הוספתי בגאווה, מבליע את המלה כמעט.

ניצוץ של שובבות עלה בעיניו של פרקש. מה אתה אומר? לא הכירו אותך, כמעט אף אחד לא הכיר? יופי, התחפשת מצוין. גם אני יודע להתחפש ולא מכירים אותי. אף אחד, כמעט אף אחד. בשנה הבאה, בוא אלי בפורים. נראה אם תכיר אותי. בוא, אחכה לך. אף אחד לא מכיר אותי, כמעט אף אחד, חזר ואמר.

אני מסתכל עליו ואיני יודע אם באמת אני רואה דמעות בעיניו או רק נדמה לי. והרי לפני רגע ראיתי בהן חיוך שובב.

רק שני ימים בשנה אני לא מתחפש, הוסיף פרקש, ביום הכיפורים ובי"ב בכסלו. ביום הכיפורים מי יכול להתחפש, ובי"ב בכסלו אני שוב שרול מוישה, עם כובע מצחייה ירוק. כולם קראו לי קוקיץ, באמת קוראים לי משה, ואצל אמא הייתי שרול. זה היום שלה. ואבא, מה עבר עליו? מר ממות. אם אני מכיר את לויכטר אתה שואל, את רבי יצחק יעקב? לחש פרקש ואמר: יחד היינו, יחד, לא בעולם הזה, בעולם אחר.

מה פירוש עולם אחר? תמהתי. ידעתי, יש עולם הזה ויש עולם הבא, אבל מהו עולם אחר? אבל לא שאלתי. הרי הכול צריך שיתברר מעצמו.

מי אתה, ילד? שאל.

עולה חדש, עניתי. כך לימדו אותי לענות לכל שואל. אנחנו עולים חדשים, אני נכד של חכם שויקה, ממצרים. כולנו עולים, השיב לי פרקש במהירות, עולים חדשים, עולים ותיקים, גם הארץ הזאת ותיקה וחדשה. אתה בוודאי יודע. דווקא אתה כבר לא נראה עולה חדש, הוסיף בחיוך כשהוא מסתכל על כובע המצחייה הירוק שעל ראשי. אם תצטרך משהו תשאל על פרקש, ואולי דווקא אני אצטרך אותך שתסייע בידי.

חיים סבתו

בואי הרוח

Thème

Quand le marché était fini, Mondo aimait bien glaner. Il se faufilait entre les étals, et il ramassait ce qui était tombé par terre, des pommes, des oranges, des dattes. Il y avait d'autres enfants qui cherchaient, et aussi des vieux qui remplissaient leurs sacs avec des feuilles de salade et des pommes de terre. Les marchands aimaient bien Mondo, ils ne lui disaient jamais rien. Quelquefois, la grosse marchande de fruits qui s'appelait Rosa lui donnait des pommes ou des bananes qu'elle prenait sur son étal. Il y avait beaucoup de bruit sur la place, et les guêpes volaient au-dessus des tas de dattes et de raisins secs.

Mondo restait sur la place jusqu'à ce que les camionnettes bleues soient reparties. Il attendait l'arroseur public qui était son ami. C'était un grand homme maigre habillé d'un survêtement bleu marine. Mondo aimait bien le regarder manier sa lance, mais il ne lui parlait jamais. L'arroseur public dirigeait le jet d'eau sur les ordures et les faisait courir devant lui comme des bêtes, et il y avait un nuage de gouttes qui montait dans l'air. Ça faisait un bruit d'orage et de tonnerre, l'eau fusait sur la chaussée et on voyait des arcs-en-ciel légers au-dessus des voitures arrêtées. C'était pour cela que Mondo était l'ami de l'arroseur. Il aimait les gouttes fines qui s'envolaient, qui retombaient comme la pluie sur les carrosseries et sur les pare-brise. L'arroseur public aimait bien Mondo, lui aussi, mais il ne lui parlait pas. D'ailleurs, ils n'auraient pas pu se dire grand-chose à cause du bruit de la lance. Mondo regardait le long tuyau noir qui tressautait comme un serpent. Il avait très envie d'essayer d'arroser, lui aussi, mais il n'osait pas demander à l'arroseur de lui prêter sa lance. Et puis, peut-être qu'il n'aurait pas eu la force de rester debout, parce que le jet d'eau était très puissant.

Le Clézio – Mondo et autres histoires (Editions Gallimard, 1978)